

Hồi Thử Một Trăm Mười Ba

VẠN SỰ SÁNG TỎ

Điều khiến Đinh Hạo lo ngại nhất là quả trượng của Võ Lâm Chi Hậu, mỗi trượng của mục có sức mạnh vạn cân, nếu như đối thủ không phải là Đinh Hạo thì mục quyết chẳng chịu ra tay bao giờ.

Hai mươi chiêu sau, mồ hôi của Đinh Hạo toát ra như tắm, nhưng ba người kia cũng chẳng hơn gì, mái tóc bạc của Võ Lâm Chi Hậu bay tung ra, Nhất Chi Hoa thì thở hồng hộc, còn Kim Long Bang chủ thì tuy không thấy rõ thần tình sau tấm khăn che mặt nhưng kiếm thế cũng đã kém phần mãnh liệt.

Ngọn lửa thù hận trong Đinh Hạo đã tăng thêm sức lực cho hắn, kiếm khí càng lạnh buốt kinh người hơn. “Oa” một tiếng rồi cánh tay cầm kiếm của Nhất Chi Hoa đã bị cắt đứt rơi xuống đất. Thêm hai mươi chiêu nữa thì Võ Lâm Chi Hậu và Kim Long Bang chủ dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Thình lình có hai bóng người chạy tới, chính là Trang Khắc Thành và Cổ Thu Linh.

Cổ Thu Linh thấy Đinh Hạo thì vội vã la lên:

– Đinh đệ, để ta giúp người một tay.

Đinh Hạo đang mê mải tấn công nên không để ý đến việc xung quanh, bỗng hắn thấy Kim Long Bang chủ lùi về phía sau rồi sau đó bộ phận cổ và ngực tê dại như bị ong chích, lập tức hắn biết rằng mình đã trúng ám khí, kiếm thế thoáng chậm lại.

Ngay trong tích tắc đó, quả trượng của Võ Lâm Chi Hậu đã điểm trúng ngực hắn, một cơn đau buốt lập tức xông lên, hự một tiếng, hắn rên lên thành tiếng.

Cổ Thu Linh hét lên lanh lảnh, vung Nguyệt Phách Kiếm tấn công Võ Lâm Chi Hậu, nghe keng một tiếng, rồi thân hình của Võ Lâm Chi Hậu đã bị hất ra sau hai bước, Cổ Thu Linh thì loạng choạng thân hình, suýt nữa đã té ngồi xuống đất.

Trang Khắc Thành lúc đó cũng đã vung kiếm nghênh chiến với Kim Long Bang chủ.

Đinh Hạo lập tức kiểm tra thì thấy mình đã trúng Vô Ảnh Phi Mang, hắn vội lấy Tụ Độc Châu ngậm vào miệng rồi hét lên một tiếng, dùng hết sức ra chiêu Bút Hạ Càn Khôn đánh vào người Kim Long Bang chủ. Chỉ nghe Kim Long Bang chủ hự lên một tiếng rồi ngã người ra.

Đinh Hạo nhả Tụ Độc Châu ra cất vào người, nói:

– Trang bá phụ hãy lưu mạng sống cho hắn.

Dứt lời hắc quay người nhìn sang thì thấy hào quang của Nguyệt Phách Kiếm đang bao phủ hoàn toàn cả người của Võ Lâm Chi Hậu, tiếng quả trượng và kiếm va chạm nhau leng keng điếc cả tai, lửa bắn tung tóe.

Lúc này Bắc Bảo đã hoàn toàn chìm trong biển lửa và bắt đầu sụp đổ.

Bỗng nghe một tiếng rú thảm rồi Võ Lâm Chi Hậu đã buông rơi quả trượng, té ngã xuống đất, không còn động đậy nữa, mục đã chết rồi.

Đinh Hạo thở phào một tiếng, lướt tới chỗ Kim Long Bang chủ, trở kiếm vào yết hầu đối phương rồi thét lên:

– Triệu Nguyên Sanh, mau tháo khăn bịt mặt ra.

Trang Khắc Thành đứng bên cạnh dùng mũi kiếm hất nhẹ một cái, khăn bịt mặt của Kim Long Bang chủ đã bay ra xa, hiển lộ chân mục của hắn, đó là một gương mặt dài mà ốm, ánh mắt lạnh như băng, khuyết một lỗ tai bên trái.

Đinh Hạo buột miệng la lên:

– Thì ra người là Hư Ảo Lão Nhân.

Cổ Thu Linh cũng giật mình nói:

– Hư Ảo Lão Nhân sao?

– Đúng thế, Dịch Hình Thuật độc bá thiên hạ, Vô Ảnh Phi Mang độc nhất trong giang hồ.

– Chính y đã giết Tưởng Thái Y?

– Đúng vậy rồi.

Trang Khắc Thành xúc động nói:

– Tiểu diệt hãy hỏi hắn xem diễn biết huyết án năm xưa thế nào?

Đinh Hạo nghiêng răng kèn kẹt nói:

– Triệu Nguyên Sanh, nếu người là nam tử hán thì hãy nói ra tất cả diễn biến năm xưa, bằng không thì ta sẽ xử quyết người như một con chó.

Kim Long Bang chủ từ từ đứng dậy, thở dài nói:

– Người tính không bằng trời tính, lão phu cũng đành chịu vậy.

– Nói mau.

– Toan Tú Tài, người khá thật, lão phu dụng tâm khổ nhọc nhưng cuối cùng cũng thất bại về tay người...

– Cái đó là thiên lý báo ứng mà thôi, tại sao năm xưa người lại nhuộm máu gia môn của ta?

– Không có tại sao cả.

– Nói láo!

– Lão phu và bọn Trường Bạch Nhất Kiêu và Giang Hồ Ác Khách đều bị Trịnh Tam Giang lợi dụng.

– Người đừng giở trò xảo quyết, căn cứ vào hung tánh của người thì dễ gì để cho kẻ khác giật dây như vậy?

– Toan Tú Tài, con người bản lãnh do mài luyện mà nên, chỉ có ba phần là thiên tánh, bảy phần là ở rèn luyện, trên giang hồ núi này cao hơn núi khác là chuyện bình thường.

– Đừng dài dòng nữa, nói thẳng ra đi.

Kim Long Bang chủ nghiêng rằng nói:

– Năm xưa Thiên Đô Kiếm Khách Đinh Triệu Tường phụ thân của người là đối tượng mà cả Nam Trang và Bắc Bảo đều muốn lôi kéo. Phụ thân người tỏ ra khinh miệt Bắc Bảo, Trịnh Tam Giang sợ cha người đầu nhập Nam Trang nên tiên hạ thủ vi cường...

– Tiếp đi.

– Năm xưa ta kết giao với Trịnh Tam Giang, bị gương mặt giả nhân giả nghĩa của hắn mê hoặc, lòng sinh cảm ân tri ngộ. Trịnh Tam Giang nói phụ thân người và y có mối thù cướp vợ nên dưới sự sắp xếp của y, lão phu trở thành tổng quản Nam Trang, rồi lợi dụng thân phận ấy kết hợp với một số người khác đi hành hung, nhằm giá họa cho Nam Trang vậy.

Kim Long Bang chủ dừng lại trong giây lát rồi nói tiếp:

– Sau khi xong việc thì Trịnh Tam Giang mới lộ mặt thật, y tìm cách giết người bịt miệng nhưng may mà bọn lão phu thoát được, rồi quyết tâm khởi ý báo thù.

Cuối cùng thì Đinh Hạo cũng đã sáng tỏ được nguyên nhân vì sao bọn cừu nhân Trường Bạch Nhất Kiêu và Giang Hồ Ác Khách đều trước sau bị giết sạch, đồng thời cũng hiểu ra nguyên nhân vì sao Kim Long Bang gây hấn với Bắc Bảo luôn.

Không ngờ kẻ chủ mưu là Trịnh Tam Giang, vậy mà năm xưa hai mẹ con hắn lại đại dốt đi đầu nhập vào dưới tay kẻ thù, chẳng trách lão muốn hủy diệt cả hai mẹ con hắn.

Kim Long Bang chủ nhắm mắt lại nói:

– Ta đã nói xong, muốn bầm muốn mổ thì tùy người vậy.

Đinh Hạo chỉ vào xác chết của Võ Lâm Chi Hậu nói:

– Mụ ta là thế nào với người?

– Sư phụ.

– Thay đổi sư môn ư?

Kim Long Bang chủ biến sắc nói:

– Sao... sao ngươi biết?

Đinh Hạo căm giận nói:

– Chỉ tiếc rằng ngươi chỉ có một cái mạng.

Kim Long Bang chủ run run nói:

– Vậy là sao?

– Ta muốn băm vằm ngươi ra, người nhà Tưởng Thái Y cũng muốn giết ngươi, và Dư Hóa Vũ trang chủ Nam Trang cũng không buông tha cho ngươi nữa. Ngoài ra Kha Nhất Nghiêu sư đệ của ngươi cũng nhờ ta thay mặt y mà thanh lý môn hộ.

Kim Long Bang chủ hốt hải nói:

– Ngươi cũng biết Kha Nhất Nghiêu ư?

– Lão là bạn thâm giao với ta, vì tìm kiếm ngươi mà ôm hận tạ thế, lúc sắp mất có ủy thác cho ta thay mặt lão thi hành môn qui mà trừng phạt ngươi cho thích đáng.

– Hà hà hà, quả thật ngươi nói đúng, lão phu chỉ có một cái mạng mà thôi.

– Ngươi còn gì để nói không?

– Còn chứ, kiếp sau ta sẽ đòi lại món nợ này với ngươi.

Nói xong lão đã cắn chặt hai hàm răng, khước miệng rỉ máu, người co giật rồi ngã lăn ra đất. Thì ra lão đã cắn lưỡi tự tận, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh một đời làm ác cuối cùng cũng phải đền tội.

Ngọn lửa từ Bắc Bảo vẫn cháy phừng phừng, tỏa rộng cả một góc trời, khung cảnh toàn một màu đỏ rực.

Trang Khắc Thành run run nói:

– Hiền đệ, Trịnh Tam Giang vẫn đang đào thoát.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

– Tiểu đệ quyết không tha cho hắn.

Rồi hắn quay qua Cổ Thu Linh nói:

– Tỷ tỷ à, tiểu đệ đã tìm được Cửu Diệp Linh Chi rồi.

Cổ Thu Linh cả mừng, xúc động nói:

– Thật không?

– Tiểu đệ nào dám đem chuyện này ra đùa chứ.

– Thế thì may quá, nghĩa mẫu của tỷ tỷ đã có thể được chữa trị rồi.

Đinh Hạo lấy Cửu Diệp Linh Chi trong người ra giao cho Cổ Thu Linh, sau đó

cắt đầu Kim Long Bang chủ rồi nói:

– Tỷ tỷ à, tiểu đệ nhờ tỷ một việc.

– Đừng khách sáo thế, có gì cứ nói.

– Xin tỷ tỷ mang đầu hắc đến Tả phủ giao cho Tả phu nhân.

– Được, dù gì Cửu Diệp Linh Chi cũng là vật của Tả gia, ta cũng muốn đến đó cảm tạ người một chuyến. Nhưng bây giờ tiểu đệ có việc phải đi ư?

– Đệ phải truy tìm Trịnh Tam Giang ngay, sau đó sẽ về Nam thăm viếng mộ gia phụ.

– Tỷ tỷ sau khi đến Tả phủ sẽ quay về Uy Linh Cung chữa bệnh cho nghĩa mẫu, biết bao giờ tỷ đệ ta mới gặp lại đây?

– Có duyên ắt sẽ tái ngộ mà.

Cổ Thu Linh buồn bã nói:

– Được, vậy tỷ sẽ vào Nam thăm đệ, xin bái biệt ở đây.

Dứt lời nàng quay sang chào Trang Khắc Thành rồi lướt đi. Đinh Hạo nhìn theo, ngẩn ngơ lưu luyến.

Trang Khắc Thành tăng hắng một tiếng, nói:

– Hiền đệ, bây giờ tính sao?

Đinh Hạo giật mình, ấp úng nói:

– Tiểu đệ... tiểu đệ phải tiếp tục truy tìm Trịnh Tam Giang mới được.

– Bây giờ thế này, hiền đệ cứ lo việc của mình đi, ta sẽ vào Đại Hình Sơn tảo thanh sào huyệt của Kim Long Bang, sau đó sẽ gặp lại nhau ở Nam Trang, người thấy sao?

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Trang bá phụ nói rất có lý, tiểu đệ xin nghe theo.

Trang Khắc Thành gật đầu nói:

– Vậy thì tái kiến nhé.

Dứt lời lão đã xoay mình bỏ đi, chớp mắt đã mất hút.

Đinh Hạo đứng ngẩn ngơ một hồi rồi bỗng sực nhớ ra nơi này cách chỗ ẩn cư của sư phụ không xa, công án Cửu Long Lệnh đã kết liễu nên hắc muốn về thăm sư phụ, tiện thể kể lại chuyện Uy Linh Phu Nhân với người, nếu hàn gắn được vợ chồng họ thì vô cùng tốt đẹp. Quyết định xong, hắc lập tức khởi hành.

Chạy được vài trăm dặm thì vào tới một tiểu trấn, hắc đang tìm quán trọ thì bỗng thấy một ông lão râu dài mặc áo vàng, kẹp nách một cây quả trượng khập khễnh bước tới, đôi chân rõ ràng là có tật.

Ông lão tới gần thì Đinh Hạo đã nhìn ra đó là Trúc Lâm Khách Lý Mân Trúc,

người hầu trung nghĩa của phụ thân năm xưa, hân mừng đến trào nước mắt, vội chạy ra đón đường nói:

– Lão Lý, không ngờ gặp người ở đây.

Trúc Lâm Khách ngẩn người ra một lát rồi toàn thân run rẩy, xúc động nói:

– Thiếu chủ, thiếu chủ đó ư?

– Ta đây, mình vào khách điểm nói chuyện nhé.

Trúc Lâm Khách gật đầu lia lịa nói:

– Dạ, dạ...

Hai người cùng vào khách điểm dùng cơm, vừa ăn Đình Hạo vừa nhìn chiếc chân trái bị tật của Trúc Lâm Khách buồn bã nói:

– Chân trái của lão Lý không thể phục hồi ư?

Trúc Lâm Khách cười nói:

– Còn được như vậy là tốt lắm rồi đấy, đi đứng không có gì bất tiện. Nhưng giờ đây lão không dùng kiếm nữa mà chuyển sang dùng quả trượng, xuống núi muốn tìm người để góp chút sức hèn. Thiếu chủ xin hãy thuật lại mọi chuyện từ sau khi chúng ta chia tay cho lão nghe đi.

Đình Hạo từ từ kể lại toàn bộ câu chuyện cho Trúc Lâm Khách nghe, nghe xong ông lão giận đến râu tóc dựng đứng, nói:

– Không ngờ chủ mưu lại là Trịnh Tam Giang, thiếu chủ đã báo thù rồi chứ?

– Chưa được, y chạy trốn mất rồi.

– Cha chả, tiếc thật, thế còn Hồng đại ca đâu?

– Hồng lão hiện đang ở Tề Vân Trang, lão sẽ ra Bắc sớm thôi.

Đình Hạo rót đầy một ly rượu cho Trúc Lâm Khách, cùng đối ẩm với lão.

Trúc Lâm Khách nước mắt ròng ròng, nói:

– Đây là chủ nhân linh ứng, phù hộ cho thiếu chủ, bây giờ thiếu chủ định làm sao?

– Toàn lực tầm thù.

– Thiếu chủ đến đây tầm thù ư?

– Không phải, ta muốn vào núi thăm một vị tiên bối dị nhân, có chút việc cần.

– Là ai thế?

– À, chuyện này... chuyện này khó có thể nói ra.

– Cũng không sao cả thiếu chủ à.

– Lão Lý, người từ đây đi dọc theo đại lộ Y Xuyên vào Nam, có lẽ sẽ gặp Hồng lão đó.

Nói đến đó hần bỗng nghĩ ra một việc, lại nói:

– Mà không được, rủi hai người không gặp thì phí công tốn sức. Bây giờ lão Lý hãy đến thành Y Xuyên, đi vào vùng núi phía Tây cách khoảng ba mươi dặm thì sẽ gặp một địa phương gọi là Thanh Thảo Bình. Lão cứ tìm một người gọi là Lạc Nhị viên ngoại rồi nói tên hiệu của ta ra thì lão có thể ở lại đó.

– Có phải đó là trú xứ của một môn phái nào không?

– Đó là tổng đà Không Môn, nhưng lão Lý cứ giả vờ như chẳng biết gì hết, khi Hồng lão về Bắc chắc chắn sẽ ghé đến đó liên lạc, hai người sẽ gặp nhau thôi.

Trúc Lâm Khách gật đầu nói:

– Được, lão sẽ đến đó.

– Thức ăn nguội rồi, lão Lý, ta xin kính người một ly.

– Thiếu chủ, lão không dám!

o O o